

Kurýr 16/2016

Občasný týdeník

www.publicumcommodum.cz

Ověřené i neověřené zprávy a komentáře. Můžete přispět svými postřehy a názory i vy. Příspěvky posílejte na adresu – pus@volny.cz. V dalším čísle Kurýra se jimi budeme zabývat. Nechcete-li Kurýra dostávat, sdělte nám to. Děkujeme.

Jen je nechte, ať se bojí

Církve by se měli začít bát o navrácený majetek. Už před volbami v roce 2013 byl jedním z předvolebních taháků ČSSD odmítnutí církevních restitucí, které schválila vláda Petra Nečase.

Na našem území byl majetek církvím odebrán v několika vlnách. Nejprve za Josefa II., který zrušil přes 700 klášterů. Spolu s kláštery došlo postupně k rušení i náboženských bratrstev a velkého množství kostelů a kaplí. Zvláště velký počet zrušených kostelů a kaplí byl v Praze (mj. i kaple Betlémská).

Po vzniku první republiky zabírání církevního majetku mírnila skutečnost, že zde byla silná Československá strana lidová, bez které se neobešla žádná vládní koalice. Její představitel Jan Šrámek byl dokonce předsedou londýnské exilové vlády.

K nejmasivnějšímu odebrání majetku církví došlo poté po 2. světové válce, zejména po komunistickém puči v únoru 1948. Komunisté sebrali církvím všechno, nepoddajné bratry a sestry poslali do pracovních táborů. K ovládnutí kněží bylo komunisty nejprve vytvořeno Mírové hnutí katolického duchovenstva (1951 – 1968) a po okupaci Československa vojsky Varšavské smlouvy sdružení Pacem in terris (1971 – 1989).

Účelem sdružení bylo, stejně jako u jeho předchůdce, podryvání autority církevní hierarchie, podpora komunistických orgánů v tažení proti nim, a prezentace postojů vyhovujících režimu, předkládaných „*ve jménu katolické církve*“. Obecně se sestávalo z malé aktivní kolaborantské skupiny, která obsadila vedení sdružení, a širší pasivní členské základny, jejíž členové byli většinou ke vstupu donuceni nátlakem a vydíráním ze strany StB a Státního úřadu pro věci církevní.

Církve, v největší míře římskokatolická, přišly po válce a únorovém puči asi o 2 500 budov, 175 tisíc hektarů lesa a 25 tisíc hektarů orné půdy. Stát se náhradou za výnosy z tohoto majetku zavázal zákonemk jeho údržbě a začal hradit platy, sociální zabezpečení a penze duchovních a kněží některých církví a náklady na provoz znárodněného majetku církví, a to ze zdrojů státního rozpočtu.

Po různých problémech byly církevní restituce nakonec napodruhé schváleny Poslaneckou sněmovnou 8. listopadu 2012. Prezident Václav Klaus schválený zákon nepodepsal, ale ani nevetoval, a tak od roku 2013 vstoupil v účinnost. Církvím by mělo být vráceno 56 % jejich bývalého majetku, především zemědělské pozemky v hodnotě zhruba 75 miliard korun a dále jim má být během 30 let postupně vyplaceno cca 59 miliard korun jako náhrada za majetek, jenž nemůže nebo z různých důvodů nebude vrácen. V důsledku takto provedené církevní restituce by též mělo dojít k postupnému zastavení financování církví ze státního rozpočtu.

To, že jsou věčným odpůrcem církevních restitucí komunisté, je vcelku pochopitelné. Ovšem zrušit zákon, na to jsou zatím i komunisté krátkí. A tak přišli s jiným trikem. Navracený majetek by se církvím měl zdanit. A nacházejí pro tento svůj požadavek stále větší podporu.

Má to ale háček. Když komunisté církvím majetek zabírali, žádné daně z něj neplatili. Byl to čistý lup.

Dokončení na str. 3

Je žižkovská Klinika laboratoří terorismu?

Policie vyklidila pražské komunitní centrum Klinika kvůli anonymu, který nahlásil bombu. Nástražný systém policejní pyrotechnici v budově ale nenašli. Policie pak budovu předala jejímu oprávněnému majiteli, Úřadu pro zastupování státu ve věcech majetkových.

To se ale nelíbilo aktivistům, kteří budovu okupují již od loňského února. Od počátku března používali objekt na základě smlouvy o výpůjčce. Představitelé centra poté paradoxně na twitteru uvedli, že Klinika byla vyklizena protiprávně. *"Policejní stát je tu,"* napsali. Skupinky aktivistů pak za skandování *„Hanba státu“* budovu znovu okupovaly.

V budově je komunitní prádelna, knihovna, půjčující marxistickou literaturu, kavárna, centrum pro uprchlíky, pořádají se přednášky (organizoval je mimo jiných i ruský student Sevcov, známý z případu vhození zápalných lahví do domu Martina Stropnického) a koncerty. Na podporu centra vznikla i petice s 2300 podpisy. Absurdnost situace vyvrcholila tím, že Nadace Charty 77 centru udělila letos Cenu Františka Kriegla za občanskou statečnost.

Spor o budovu se dostal i do Poslanecké sněmovny. Poslankyně Jana Černochová (ODS) písemně interpelovala ministra financí Andreje Babiše (ANO). Obvinila ho, že se angažoval při poskytnutí budovy centru a tím *„legalizoval její nezákonné obsazení“*. Postup ministra vnímá jako *„populistickou snahu o zisk laciných bodů mezi příznivci Kliniky, mladými lidmi smýšlejícími levicově či liberálně, kteří neuznávají práva vlastníků nemovitostí“*.

Babiš obvinění poslankyně odmítl a na obhajobu Kliniky uvedl, že její lidé budovu užívali řádně (?), vyklidili z ní odpad, svépomocí ji opravili a nechali připojit vodu a elektřinu (!).

Autonomní centrum Klinikase snaží změnit vnímání metod *„boje za lepší zítřky“*. Squattu, tedy násilnému převzetí opuštěné budovy, se dnes říká komunitní centrum, a squatterům aktivisté.

Skupinkám levicových extremistů je tento pouliční teror velmi blízký. Vzpomeňme na hořící auta před půl rokem před smíchovskou restaurací Řízkárna, kde levicoví radikálové podpálili v rámci boje proti *„kapitalistickému svinstvu“* čtyři vozidla.

Z tohoto hlediska se zdá, že žižkovská Klinika je vlastně taková malá laboratoř terorismu. Fakt, že Klinika neplatí státu nájem, je důkazem, že prokazatelně kolaboruje se státem jako majitelem budovy, a to jak s přímou podporou předsedy Strany zelených Matěje Stropnického, tak i předsedy hnutí ANO Andreje Babiše (a pražské primátorky Adriany Krnáčové). O dalších levicových členech vlády ani nemluvě. Dochází tak k neuvěřitelné veřejné podpoře jednoho subjektu na úkor ostatních – jiné neziskovky v okolí musí platit nájem (!).

Takto pojímaná podpora může, při současném pokusům dovést Česko k autoritativnímu státu, vést k tomu, že tady vzniká inkubátor kádrových politiků, jakýsi novodobý Svaz socialistické mládeže, který bude s nějakým tím Mohoritou (Matějem Stropnickým) stát neochvějně za autoritativním režimem Andreje Babiše.

Odmítnutí uvolnit budovu by mělo squatterry stát nějaké peníze. Za každý den neoprávněného užívání mají platit smluvní pokutu 1.000 Kč. Věří ale, že platit nebudou. *„Jsme připraveni pokutu zaplatit. Pokrýt to chceme z nějakých benefitů. Ale ještě bude soud, takže se možná ukáže, že platit nebudeme muset,“* uvedl. K pokutě se zavázala ve výpůjční smlouvě z 2. března loňského roku její zástupkyně Tereza Vrtová. Kde ke zmiňovaným benefitům přijdou není známo.

Smlouva o výpůjčce vypršela na začátku března. Od té doby jsou tam squatteři nezákonně. Přitom na webu už mají program až do října.

Nedávno se předseda lidovců Pavel Bělobrádek opovážlivě vyjádřil, že Babišovo vysvětlení dotačního podvodu v případě výstavby Čapího hnízda potvrzuje podezření, že Babiš účelově přes svou rodinu v podstatě přepisoval majetek Čapího hnízda a že je na něm, aby „zvážil, zda by měl odstoupit“.

Šéf hnutí ANO si tuto opovážlivost nenechal líbit a v předvečer Velkého pátku přešel do protiútoků. Bělobrádek podle něj snižuje kredit vlády, a oznámil, že považuje církevní restituce za „tunel“ a že podpoří návrh KSČM na zdanění církevních restitucí.

Ministryně Karla Šlechtová (hnutí ANO) teď přišla s nápadem, aby areál Pražského hradu patřil do vlastnictví České republiky. Chystá proto návrh ústavního zákona, který ministerstvo pro místní rozvoj poslalo do meziresortního připomínkového řízení. Několik budov v areálu Hradu přitom patří katolické církvi, která návrh pokládá za porušení ochrany soukromého vlastnictví. „Je to konfiskační zákon. Proto je také předkládán jako ústavní. Samozřejmě to vnímáme jako zákon v zásadním rozporu s demokratickými principy ochrany soukromého vlastnictví,“ uvedl nový plzeňský biskup Tomáš Holub.

Po ministryni Šlechtové, která chce znárodnit pražský Hrad, přišla s požadavkem na zdanění vydávaného majetku i rada Jihočeského kraje, kterou tvoří ČSSD a komunisté. Hejtman J. Zimola (ČSSD) navrhuje zdanění finančních náhrad, které dostávají církve za nevydaný majetek. Přidal se i jihomoravský hejtman a předseda Asociace krajů Hašek s předsedou Senátu (oba ČSSD), kteří napadli výši vráceného majetku.

Svojí trochou do mlýna přispěl i prezident Zeman, když stěžovatele ujistil tím, že změna restitučního zákona neohrozí současnou koalici.

Zvláštní situace. Ještě církve majetek nedostaly zpátky, a už aby se o něj znovu bály. Podle KSČM by stát mohl zdaněním ročně získat zpět asi 380 milionů korun a za celou dobu vyplácení finanční náhrady asi 11,5 miliardy korun. Změnu zákona odmítají ODS a TOP 09, a koaliční lidovci.

Zeman si zase jednou pustil pusu na špacír

Prezident Miloš Zeman vyzval k uvěznění miliardáře Bakaly.

Bakala se zúčastnil privatizace státního podílu v OKD v roce 2004. Po ovládnutí OKD Bakala s partnery OKD rozparceloval, vytáhl z nich majetek, zadlužil, a když se dostaly na pokraj bankrotu, z OPD odešel. Podobným způsobem postupuje ve filmu *Pretty women* miliardář Edward (Richard Gere). Ten se ale pod vlivem své lásky ke krásné prostitutce Vivian (Julia Roberts), v závěru napraví.

Zemanova slova „*Domnívám se, že je třeba Zdeňka Bakalu zavřít*“ znamenají brutální útok na svobodu jednotlivce, která nemá v ČR obdoby.

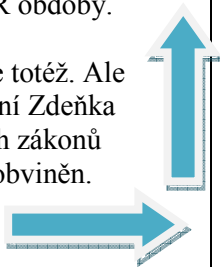
Nepochybují, že většina z nás si přeje totéž. Ale kromě své vášně. Jakkoliv je počínání Zdeňka Bakaly nemorální, není podle českých zákonů trestné a Bakala také nebyl z ničeho obviněn.

Své prohlášení pronesl Zeman při debatě se studenty na průmyslovce v Hranicích. Před rokem na setkání s občany v Tišnově dostal prezident Zeman otázku, jakým způsobem mohou lidé dosáhnout odvolání premiéra. „*Demokratická možnost je jen jedna, tou jsou svobodné volby. Nedemokratickou možností je kalašnikov,*“ odpověděl Zeman.

Jedná se tedy o další případ, kdy si prezident Miloš Zeman zřejmě není schopen uvědomit dosah toho, co říká. Navíc, u přátel (Mynář, Nejedlý, hejtman Roztočil aspoň) uplatňuje Zeman nekompromisně presumpci nevinoty, u ostatní presumpci viny.

Miloši, jsem jen jeden z vás, přece Zdeněk Bakala. Co jste mi se Sobotkou prodali OKD za babku.

Naše blogo sféra

janderova.blog.idnes.cz
ivanbednar.blog.idnes.cz

Místopředsedkyně spolku Publicum commodum, pražská zastupitelka a předsedkyně Kontrolního výboru HMP JUDr. Jaroslava Janderová a člen spolku Publicum commodum Ivan Bednář pravidelně publikují komentáře na blogu IDNES.

Podpořte zvýšení jejich karmy kliknutím na linku „*zvyšte karmu*“.

Děkujeme.

Na nedávný sjezd Komunistické strany Čech a Moravy reagovala na svém blogu Jaroslava Janderová

Sinusoida komunistické drzosti a agresivity

Komunismus je zločinecký režim, který za sebou po celém světě zanechal a stále ještě zanechává miliony obětí. Právě nyní se nacházíme v situaci, kdy si je třeba tento fakt znovu a naléhavě připomínat.

Pokud by se někdo zeptal, co tak najednou, stačí jej odkázat na dění z posledních týdnů a dnů. Je totiž evidentní, že i levicoví extrémisté chtějí využít rozbouřenou dobu k posílení svých pozic. Je to stejně, nebo možná ještě víc nebezpečné, než nástup extrémismu pravcového. Ten je totiž (a zcela správně) pod kritickým drobnohledem bezpečnostních složek i médií, což u levicových radikálů zejména ve druhém případě zdaleka neplatí.

Proto jsme svědky toho, že předseda zelených Matěj Stropnický vyhandluje svou pozici v Radě hlavního města Prahy za zcela bezprecedentní veřejnou podporu partičky samozvaných, kteří zcela v rozporu se zákonem obsadili bývalou budovou kliniky na Praze 3. Tento, sám o sobě opovržením hodný handl, navíc potom směle označí za vítězství veřejného zájmu.

Následně se dozvíme, že existuje důvodné podezření, že zde tito údajně veřejně prospěšní mladí aktivisté ukrývali policisty hledaného nebezpečného zločince, levicového extrémistu. Tomu tedy říkám veřejná výhra.

Aby toho nebylo málo, tak si Komunistická strana uspořádala další ze svých sjezdů. Pozici předsedy obhájil Vojtěch Filip, bývalý agent STB, který fungoval pod přezdívkou Falmer. Oproti minulosti musel o uhájení své pozice zabojovat, takže více obnažil záměry, které hodlá v politice prosazovat. Tím nejzásadnějším je boj proti antikomunistům, jejichž jednotu je prý třeba rozbít všemi prostředky.

Naštěstí se změnila doba a zahraničněpolitická situace. Ale komunista se nezmění nikdy, i kdyby celé roky s úsměvem klidně hovořil o sociálním smíru. Když dojde na lámání chleba, zcela automaticky vystřídá úsměv bolševická pěst. V případě starých komunistů nijak neskrývaná, v případě těch mladých zahalená do ekologického či aktivistického hávu. Podstata je ale stejná. „*Nezajímají nás zákony, nezajímá nás soukromé vlastnictví, správné je to, co hlásáme my.*“

Nedovolme návrat této zrudné ideologie. Apeluji na všechny slušné lidi, zastánce svobody a demokracie, aby dali jasně najevo svůj nesouhlas s výše popsány praktikami. Je nás mnohem víc, jen ne vždy jsme dostatečně slyšet. Musíme být aktivnější a dát jasně najevo, že o návrat k totalitární společnosti zde kromě jejich zastánců, tedy komunistů a jejich soudruhů, nikdo nestojí.

Jaroslava Janderová,
janderova.blog.idnes.cz/blog

Co je to sakra zač, ten sociálismus?

Ve Venezuele, která patřila k největším exportérům ropy na světě, se schyluje k vyhlášení socialismu. Co je to ten socialismus? Co si pod tím slovem socialisté představují?

Je to v podstatě jen nálepka, která se lepí na diktaturu z rozhodnutí diktátora. Když se rozhodne, že už bylo socialismu dosaženo či nikoliv.

Politika „*Socialismus 21. století*“, zavedená ve Venezuele za vlády Huga Cháveze, přinesla státní

kontrolu cen a v důsledku toho vznikl nedostatek základních komodit, jako např. toaletní papír. V srpnu 2014 měla Venezuela nejvyšší inflaci na světě - 63,4% a v rámci tajné devalvace měny požadovala po obchodních společnostech zaplatit za dolary o 61% více než v předchozím roce.

Naprostý nedostatek všeho se nyní chystá prezident Maduro vyřešit znárodněním podniků a uvězněním jejich majitelů. Rozsáhlé vojenské cvičení o víkendu má za cíl především zastrašit obyvatele. Učinil tak poté, co minulý týden vyhlásil celonárodní stav ohrožení. Země podle něj prý čelí hrozbě ze strany USA i některých sil na domácí scéně, které chtějí svrhnout jeho socialistickou vládu.

V září 1969 uskutečnila skupina důstojníků libyjské armády v čele s plukovníkem Muammarem Kaddáfím vojenský převrat. Byl vytvořen radikální stát islámského socialismu, bez politických stran. Všechno v něm bylo v podstatě naruby. **Velká libyjská arabská lidová socialistická džamahírije** měla fungovat na bázi Kaddáfího Zelené knihy, ve které svou Třetí světovou teorii (vládu mas prostřednictvím Lidových kongresů a Lidových výborů) označil za jediné možné demokratické zřízení. Parlamentní a prezidentskou demokracii naopak popsal jako tvrdou diktaturu.

Podobně fungovala Rudá knížka citátů Mao Ce-tunga, obsahující citáty jako např. „*Každý komunista si musí uvědomit, že veškerá moc pochází z pušky*“.

Kaddáfí dodával zbraně různým teroristickým a národně-osvobozeneckým skupinám v Evropě. V dubnu 1984 protestovali libyjští uprchlíci v Londýně proti popravě dvou disidentů. Libyjští diplomaté při tom zastřelili 11 lidí a britskou policistku. Jeho agenti provedli bombové útoky na letištích v Římě a Vídni v roce 1985, při kterých bylo 19 lidí zabito a kolem 140 zraněno. V roce 1986 oznámila státní televize, že Libye cvičí sebevražedné jednotky k útokům proti evropským a americkým zájmům.

Libyjští agenti v dubnu 1986 provedli bombový útok na diskotéku *La Belle* v západním Berlíně, při kterém byli 3 lidé zabiti a 229 zraněno. Po sjednocení Německa a otevření archívu Stasi vyšlo najevo, že tato teroristická akce byla provedena za spoluúčasti Stasi se souhlasem sovětských poradců v NDR.

Nejznámější teroristický útok provedli Kaddáfího agenti v roce 1988 na dopravní letadlo Pan Am 103, které vybuchlo nad skotským Lockerbie.

Antonín Novotný, když už komunisté ukradli všem všechno, prohlásil v roce 1960 Československo za socialistickou republiku. Že prý je zdravotnictví zadarmo. Že nebyly některé léky dosažitelné v běžné síti, či že se musely pašovat ze zahraničí, či že nebyly pro všechny lidi, ale jen pro stranické papaláše, nebylo podstatné. Podobným švindlem byly bezplatné učebnice na základních školách. Téměř třicet let jsme si říkali „*socialistická republika*“, aniž jsme vlastně nevěděli proč.

Potravinové lístky zrušili komunisté teprve po ožebračující měnové reformě v roce 1953, tedy až osm let po válce, ve které jsme neutrpěli prakticky žádné velké škody. V roce 1963, po naprostém nedostatku některého zboží a "neplnění plánu", musela být zrušena III. pětiletka. Rozpadající se historická jádra měst, zanedbaná údržba vodovodů a dalších inženýrských sítí, továrny vybavené zastaralými stroji, masivně zničené životní prostředí zvláště v severních Čechách a především trvale se prohlubující technologické zaostávání za vyspělým Západem, to byla skutečná vize socialistského Československa po čtyřiceti letech rudé totality.

Oblíbenou obhajobou komunistů je, že system je dobrý, ale lidi, že dělají chyby. Ale není to náhodou naopak? System je špatný a plodí lidi, kteří mu slouží, kvůli svému prospěchu.

Prospěchářství ostatně vyčetl Vojtěch Filip i Andrejovi Babišovi, který řekl, že nebyl komunistou z přesvědčení, ale proto, že z toho měl užitek (slovensky „osoh“). Z toho se dá usuzovat, že Filip přesvědčeným komunistou byl a je. Jak to bylo s jejich působením v Stb, Filip taktně zamlčel.

I naši komunisté mají program Socialismus 21. století. Ve svém projevu staronový předseda Vojtěch Filip připomněl, že před 70 lety komunisté vyhráli volby, což bylo předstupněm k Únoru 1948.

Nyní se to chystá zopakovat. Pak nás prý zase čekají ty zářné zítřky, to jest socialismus.

Potěš nás pánbůh.

Ivan Bednář
ivanbednar.blog.idnes.cz

Setkání muklů u Rudé věže smrti

U Rudé věže smrti v Ostrově se o víkendů konalo dvoudenní setkání bývalých politických vězňů.

Tzv. Jáchymovské peklo každý rok uctí památku lidí, kteří prošli komunistickými pracovními tábory v 50. letech. Národní kulturní památka jindy není veřejnosti běžně přístupná. Změnit to chtějí i poslední žijící pamětníci.

Sedmipatrová věž se využívala jako místo konečné úpravy uranové rudy. Vězni byli nuceni, bez jakýchkoliv ochranných obleků, vyvážet rudu naloženou ve vozících do nejvyššího patra věže a přesypávat ji na obrovská síta, jimiž ruda padala až do přízemí. Dole pracovali další vězni, kteří měli za úkol pomocí dřevěných palic napéchovat rozmělněnou rudu do železných barelů (výška 50 cm a váha maximálně 80 kg), aby se celé zaplnily.

Sudy pak byly zapečetěny a odváženy vlakem do Sovětského svazu.

Dnes patří Rudá věž smrti Konfederaci politických vězňů. Ta už před lety nabídla, že ji daruje státu. Na údržbu totiž nemá peníze. Ve věži má být v budoucnu pietní místo a muzeum.

S převzetím stavby počítá Národní památkový ústav. Převod ale kvůli administrativě trvá už 3 roky.

Petr Žantovský píše Karlovi IV.

"Děti školou povinné Vás obkreslují z patrně Vám nepodobných portrétů v učebnicích dějepisu, jak už to bývá, trestuhodně zjednodušených. A představte si to, vyhrál jste před časem soutěž o „největšího Čecha“ a zdobíte i lící stranu stokoruny. Stal jste se hrdinou muzikálu, takovou naší superstar.

Avšak sečteno a podtrženo, asi nejlépe jste vyšel z dávné romance, v níž podle Jana Nerudy pijete s Buškem z Velhartic víno trpké jako všechno české. Protože nad tím vínem nechočeným jste prý pochopil, jak vládnout lidem tomu vínu podobným.

Bojím se, že jen málo takových už tady zbylo; ti, co o Vás žvaní v estrádách, to jistě nejsou. Ti jen potřebují svoji modlu, a čerta se starají, zda nemá nohy z hlíny. Beztak ji pozítří vymění za nějakou novou, aktuální, řeklo by se."

(Z otevřeného dopisu Petra Žantovského v Parlamentních listech u příležitosti oslav 700. výročí jeho narození)

Desatero pravicové politiky

1/ Člověk

Ačkoli pravice dobře ví, že každý člověk je nedokonalý, je přesvědčena o tom, že každý jedinec má sám o sobě nesmírnou hodnotou. Tuto hodnotu je proto pravice odhodlána ochraňovat před všemi levicovými kolektivismy a experimenty.

Víte-li o někom, kdo by měl zájem Kurýra také dostávat, zašlete nám jeho e-mailovou adresu. Děkujeme

Veřejný kurýr – občasný týdeník. Vydává spolek Publicum commodum, dobrovolné sdružení, které sdružuje své členy na základě společného zájmu o veřejné dění na úrovni obcí, krajů a států s vůlí stavět se proti negativním jevům, záměrům a činnostem, které život občanské společnosti a veřejné dění poškozují a ohrožují. Členové se věnují především problematice, která je spojená s obdobím II. a III. odboje, tj. historickému období 1938 – 1945 a 1948 až 1989. Místopředsedkyně Jaroslava Janderová.

Odpočívá redaktor Ivan Bednář

Archív starších čísel na

<http://www.publicumcommodum.cz/index.php/verejny-kuryr-obcasny-tydenik>